

veřejného zájmu — ze zákona odůvodniti, proč by mohlo zastavení sporného pozemků býti bráněno.

Opačné stanovisko nebylo by lze opřítí ani poukazem na to, že jde v konkrétním případě o stavbu obyčnej budovy v »odlehle poloze« ve smyslu § 47 stav. ř. Neboť »odlehle poloze« po rozumu tohoto ustanovení dána je pouze tam, kde staveniště leží mimo území normálně frekventované a následkem nepříznivých poměrů je nesnadno přístupné, čehož o sporném pozemku, položeném v sousedství továrního komplexu kralupské rafinerie a při veřejné cestě, tvrditi nelze.

Jeví se tudíž stížnost bezdůvodnou.

Nárok zúčastněné strany na náhradu útrat řízení před nejvyšším správním soudem neshledán odůvodněným, a byl proto v základě § 40 zákona o správním soudě odmítnut.

Č. 370.

Zabírání bytů: I. * Schválení smlouvy nájemní (§ 2 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.) nevylučuje za podmínek § 8 téhož zákona zabránění bytu, jehož nájem byl úřadem schválen. — II. * Nepravdivým oznámením ve smyslu § 8 č. 6 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. rozumí se pouze oznámení, obsahující nesprávná uvedení o okolnostech v § 14, odst. 1, a, b cit. zák. zmíněných.

(Nález ze dne 31. března 1920 č. 2523.)

Věc: Marie Hošťálková v Brně proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zrušil žalovaný úřad schválení nájemní smlouvy oznámené dne 11. prosince 1919 o bytu o jednom pokoji s příslušenstvím, dle něhož stěžovatelka tento byt ve III. poschodí domu č. 9. Ztracená ulice v Brně se nalézající pronajala Antonínu Brychtovi. a zabral současně byt ten, přikázav jej manželům Součkovým.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí, vytýkající nezákonnost, a vady řízení, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Žalovaný úřad opírá naříkané rozhodnutí o ustanovení § 2, odst. 4 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., vycházející při tom z tohoto skutkového podkladu:

Stěžovatelka, podávajíc dne 11. prosince 1919 žádost o schválení nájemní smlouvy o bytu ve III. patře domu jejího se nacházejícího, zatajila, že dne 4. prosince 1919 zažádala o schválení smlouvy, uzavřené s tímž nájemníkem Františkem Brychtou o dvoupokojovém bytu v I. patře téhož domu, kterážto smlouva také žalovaným úřadem dne 4. prosince 1919 byla schválena.

Žalovaný úřad má pak za to, že bylo proto schválení smlouvy oznámené dne 11. prosince 1919 o bytu v III. patře odepřítí, a zrušuje proto dané již schválení pokládaje byt onen ve smyslu § 2, odst. 4 za zabraný

dnem, kdy podle neschválené, resp. nyní zrušené smlouvy nájemní měl býti odevzdán novému nájemci.

Názor žalovaného úřadu, že v daném případě použití lze ustanovení § 2, odst. 4 cit. zákona, je právně mylným. § 2, odst. 3 cit. zákona stanoví, že obec (společný bytový úřad) nemůže schválení smlouvy odepřítí, prokáže-li pronajímatel, že nájemce vyhovuje podmínkám § 14, odst. 1, lit. a), b). Že by nájemce František Brychta, který je učitelem měšťanské školy v Brně, těmto podmínkám nevyhovoval, úřad nikde nevyslovil. Nemohl proto dle § 2, odst. 3 cit. zákona schválení nájemní smlouvy vůbec odepřítí. Tím méně mohl pak dané již schválení odvolati. V tom směru nesdílí ovšem nejvyšší správní soud názor hájený stížností, že by jednou vyslovené schválení nájemní smlouvy vůbec nesmělo býti odvoláno. Je ovšem pravda, že zákon rozeznává jen udělení a odepření schválení. Ale § 8, č. 6 připouští zabrání bytů neb místností, jejichž pronájem byl schválen podle nepravdivého oznámení. Je tedy patrné, že i schválená nájemní smlouva v případě č. 6 § 8 může pozbyti účinnosti a tudíž schválení dané se zrušiti. Ovšem rozumí se nepravdivým oznámením pouze oznámení neodpovídající ve skutečnosti § 14, odst. 1, a), b).

Má-li žalovaný úřad za to, že schválením nájemních smluv, jež stalo se dne 4. prosince 1919 ohledně bytu v I. patře a dne 11. prosince 1919 ohledně bytu ve III. patře témuž nájemníku jsou vázány nároky na tyto byty, čímž patrně vyjádřiti chtěl, že zabrání jednoho neb druhého bytu stalo by se následkem schválení obou nájemních smluv nemožným a prohlašuje-li to proto za nepřípustné, nesdílí nejvyšší správní soud tento právní názor.

Ani tehdy, když úřadem schváleny byly dvě nájemní smlouvy ohledně dvou bytů témuž nájemníkovu, nevylučuje toto schválení nikterak, aby jeden z bytů později byl zabrán, jakmile nastanou podmínky zabrání dle § 8, č. 1.—10. cit. zákona. V daném případě, kdyby nájemník obou bytů fakticky počal užívat, zákon nebrání, aby jeden z bytů dle § 8, č. 5 cit. zákona byl zabrán, budou-li podmínky dány.

Z těchto důvodů bylo naříkané rozhodnutí dle § 7 zákona o správním soudě zrušeno.

Č. 371.

Zabírání bytů: Okresní správa politická není oprávněna, aby své konečné rozhodnutí, kterým zrušila zabírací nález obce, k rozkladu obce změnila a zabírací nález dodatečně potvrdila.

(Nález ze dne 31. března 1920 č. 2525.)

Věc: Klára Witzová v Chrudimi (adv. Dr. J. Scharf z Prahy) proti okresní správě politické v Chrudimi o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dle vývodů stížnosti a úředních vyřízení stěžovatelkou předložených zabrala bytová správa města Chrudimě odvolávajíc se na § 6, bod 1 a 2 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n.